

Wyporność wynosiła 73 t przy długości 29,67 m, szerokości 5,41 m i zanurzeniu 1,10 m. W siłowni ustawiono dwa turboładowane 16-cylindrowe silniki wysokoprężne w układzie „V” o mocy po 810 KM pracujące na dwie śruby. Kuter osiągał prędkość 22 w. Zasięg przy zapasie paliwa 9300 dm³ wynosił 1700 km. Załogę tworzył jeden oficer oraz ośmiu podoficerów i marynarzy (w tym kierownik maszyn – podoficer i motorzysta). Kuter uzbrojony był w działko Oerlikon kal. 20 mm, trzy kaemy (1 x kal. 12,7 mm i 2 x 7,62 mm) oraz granatnik przeciwpancerny Carl Gustav. Dowódca dodatkowo posiadał broń krótką, zaś pozostali członkowie załogi karabinki. Plany budowy kolejnych 11 jednostek nie zostały zrealizowane.

Oba kutry wchodziły w skład Dywizjonu Patrolowego wojsk lądowych (Patrouillenbootstaffel). Ów pododdział liczył dwóch oficerów oraz 30 podoficerów i szeregowych. W 2006 roku rząd Austrii, wobec zmiany europejskiej architektury bezpieczeństwa, zdecydował o jego rozwiązaniu.

Obie jednostki stały się 16 listopada 2006 roku własnością Muzeum Historii Wojskowej (Heeresgeschichtliche Muse-

Widok na nadbudówkę *Niederösterreicha*. Uwagę zwracają stanowiska uzbrojenia, składane maszty oraz przeciwdziałkowe pokrywy bulajów.

um) w Wiedniu, które utrzymuje je na wodzie we współpracy ze Stowarzyszeniem Marynarki Austriackiej (Österreichischen Marineverband). Cumują one w pobliżu jednego z mostów na Dunaju, a najłatwiej

dostępne są ze stacji metra Vorgarten Strasse.

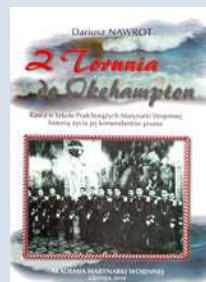
Zdjęcia (wykonane po przekazaniu jednostek Heeresgeschichtliche Museum): Krzysztof Kubiak

Książki o Marynarce Wojennej

W bardzo małym nakładzie „próbny” (30 egz.) ukazał się „14. Dywizjon Kutrów Trałowych 1955-1985. Kutry trałowe z Zachodniego Wybrzeża”. Stanisław Biela od tej stosunkowo mało znanej jednostki rozpoczął swoją serię „Dywizjon PMW”. Autor korzystając ze źródeł, łącznie z aktami Archiwum MW w Gdyni, zebrał wszystkie dostępne mu informacje dotyczące historii tego dywizjonu i historii służby w nim kutrów trałowych proj. 151, 361T, B410-IVS oraz motorówki projektu B306/TP. Zawarł także dostępne zdjęcia tych mało znanych jednostek. Nie pominął również spraw personalnych dotyczących zarówno dowódców dywizjonu, jak też poszczególnych jednostek pływających. Stanisław Biela w planach ma opisanie wszystkich dywizjonów sił trałowych PMW od 1945 r. po dzień dzisiejszy i wydanie ich już w większym, i powszechnie dostępnym, nakładzie. Tej inicjatywie trzeba życzyć powodzenia.

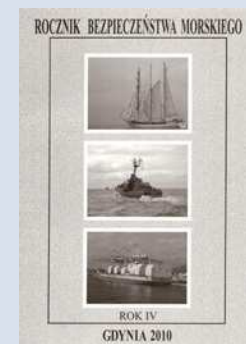
W prężnie działającym Wydawnictwie Akademickim Akademii MW ukazała się książka Dariusza Nawrota „Z Torunia do Okehampton. Rzecz o Szkole Podchorążych MW historią życia jej komendantów pisana”. Podtytuł dokładnie charakteryzuje jej treść. Książka zasługuje szczególnie na uwagę, ponieważ temat szkolnictwa PMW w okresie przedwojennym i wojennym nie jest zbyt szeroko znany. Dlatego bardzo dobrze się stało, że autor, znany specjalista od kadr oficerskich PMW, w ten sposób opisał problematykę powstania, funkcjonowania i przekształceń Oficerskiej Szkoły MW i Szkoły Podchorążych MW. Ta bardzo solidna pozycja powstała na bazie wieloletnich kwerend archiwalnych i praktycznie całej dostępnej literatury tematu. Zilustrowana jest 116 zdjęciami z życia SPMW, łącznie z fotografiami wszystkich jej komendantów.

* * *

Również w AMW ukazał się już czwarty „Rocznik Bezpieczeństwa Morskiego”

Nasza biblioteka

(opisany datą edycji jako rok 2010). Wszystkie 15 zamieszczonych w nim artykułów (na prawach rękopisów) koncentrują się wokół szeroko pojętej tematyki bezpieczeństwa morskiego państwa.

Obecnie zakres zainteresowania kadry dydaktycznej AMW zwiększył się znacznie. Obok dotychczas „uprawianych” spraw związanych z MW, okrętami i działaniami zbrojnymi, coraz więcej uwagi w gdyńskiej uczelni poświęca się właśnie bezpieczeństwu. Obecny rocznik zawiera artykuły dotyczące m.in. nielegalnej imigracji drogą morską, medycznych aspektów akcji antyterrorystycznych, analizy porównawczej wojskowego i cywilnego systemu ratownictwa na morzu, MW w systemie bezpieczeństwa Cesarstwa Japonii, roli oraz zadań Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego na wypadek wystąpienia zagrożenia terrorystycznego.

(JC)